

THE

PSYCHOTH#RILLER

C. L. TAYLOR

STEX

PSYCHOTHILLER

C. L. TAYLOR

2018

Copyright © 2017 by C. L. Taylor
Translation © 2018 by Zuzana Pernicová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE ESCAPE,
vydaného nakladatelstvím HarperCollins, Londýn 2017
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Milena Nečadová a Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v březnu 2018

ISBN 978-80-7498-259-0

*Pro mého syna Seta Halla
Miluju tě a vždycky budu*

I. ČÁST

1. kapitola

Někdo jde za mnou, vytrvale se mnou drží krok. Na patře mě zaštipá vůně ženského parfému – silná omamná kombinace pižma a nějaké květiny. Snad lilie, anebo jasmínu. Dotyčná se na mě nalepila tak těsně, že kdybych se zničehonic zastavila, narazila by mi do zad. Proč mě prostě nepředejde? Tahle ulice zastrčená vzadu za univerzitou je poklidná, lemuje ji řada parkovacích míst a chodník je dost široký na to, aby po něm šli dva lidé vedle sebe.

Zrychlím. Elisa už je ve školce určitě poslední, sama samotinká, a nejde jí do hlavy, kde vězím. Chtěla jsem odejít z práce na minutu přesně v pět, jenže za mnou přišla jedna studentka a v kanceláři se mi rozbřečela. Prý neodvzdala včas seminární práci a hrozně se bojí, že ji učitel z kurzu vyhodí. Nemohla jsem ji tam v takovém stavu nechat a odkráčet. Musela jsem ji uklidnit. Odcházela ode mě s úsměvem ve tváři, ale mě v podpaží štípal pot. Bylo čtvrt na šest. Nikdy neodcházím z práce takhle pozdě. Prostě nikdy.

K autu už mi chybí jen nějakých sto metrů. Ani ne za mi-

nutu vklouznou dovnitř, zabouchnu za sebou dvířka, rozvřít se motor a spustí se muzika. Budu v bezpečí. Všechno bude v pohodě.

Ještě padesát metrů.

Žena za mnou ztěžka oddechuje. Taky zrychlila.

Dvacet metrů.

Ucítím na kabátu slabý tah; hmátla po mně, ale nepovedlo se jí látku uchopit.

Deset metrů.

Vkročím do ulice, mířím ke dveřím na straně řidiče a pořád mě pronásleduje klapot vysokých podpatků. Sáhnu do kapsy pro klíče, ale nahmátnu jenom zmačkaný papírový kapesník, pytlíček hroznů a obaly od bonbónů. Zajedu rukou do druhé kapsy a konečně zavadím o klíče. Sotva je sevřu v prstech, na rameni mi přistane ruka.

Srdce mi vyletí až do krku, prudce se otočím a zvednu před sebe ruce v obranném gestu.

„Jejda!“ vykulí oči blondýna asi tak v mém věku a uskočí ode mě. Má na sobě tlustou bundu, přiléhavé džíny a boty na podpatku. „Jenom jsem se vás chtěla zeptat na cestu.“

Všechnen strach mě v jediném rozdechvélém výdechu opustí. Chce se mě zeptat na cestu.

Upírá na mě oči obtažené silnou černou linkou. „Nevíte, kde staví autobus, co mě doveze do Brecknock Road?“

Projede mnou úžas. „Brecknock Road? Tam bydlím.“

„Jo? To je mi ale náhoda.“

Na první pohled mi připadalo, že je jí něco přes čtyřicet jako mně, ale s hladkým čelem a klenutým obočím kontrastují povislé tváře a zvrásněná kůže na krku, které naznačují, že bude nejmíň o deset let starší.

ÚTĚK

Sjede pohledem k mojí ruce opřené o okénko auta. „Nejedete tam náhodou?“

„Prosím?“

„Do Brecknock Road. Nehodila byste mě tam?“

Nevím, jak zareagovat. Rozhodně ji u sebe v autě nechci. Ne když jsem v tomhle stavu. Potřebuju se před příjezdem do mateřské školky uklidnit. Nechci, aby mě Elisa viděla takhle rozhozenou.

Blondýna stočí zrak k chodníku, po kterém jde mladý kluk v těžkém kabátě. Zaobírá se telefonem a nevnímá svět kolem.

„Úplně jako můj syn a dcera – ti taky v jednom kuse čučí do mobilu,“ prohodí blondýna žoviálně, když mladík zmizí za rohem a zase jsme samy. Buď vůbec nepostřehla, jak mě svou žádostí zaskočila a jak je mi to proti srsti, anebo je jí to fuk.

„No... víte...“ Zastrčím klíč do zámku. „Nezlobte se, ale nejedu přímo domů. Potřebuju napřed vyzvednout dceru ze školky a –“

„Elisu, vidíte?“

Krve by se ve mně nedořezal. „Prosím?“

„Takové krásné jméno. Kapku staromódní – ale taková teď frčí, nemám pravdu? Moje snacha chtěla pojmenovat dceru Ethel. No jen si to představte – Ethel!“

„Jak víte, že...“ Důkladně si prohlížím její tvář, ale ne, nepřipadá mi ani trochu povědomá. Přísahala bych, že jsem tuhle ženu v životě neviděla. „Nezlobte se, ale my se známe?“

Uchechtne se – je to takový chrčivý, hrdelní zvuk – a podá mi ruku. „Omlouvám se, že jsem se hned nepředstavila. Jsem Paula, Johnova máma. John bydlí v ulici kousek od vás.

Vídám vás s vaší holčičkou, když ráno nastupujete do auta – chodím tou dobou s vnučkou do parku. Občas ji hlídám. Jsem z Tauntonu. Zas tak často do Bristolu nejzdím.“

Významně se zahledí na moje auto. „Tak svezete mě? Když už teď víte, že nejsem sériová vražedkyně?“

Ochromila mě nerozhodnost. Nikoho jménem John neznám, ale naše ulice je dlouhá. Odmítnout tu ženu by bylo nezdořilé a navíc si nechci znepřátelit nikoho ze sousedů; vždyť je to taková příjemná ulice. Jenže takovéhle věci prostě nedělám. Věci, které se vymykají rutině.

„Prosím,“ naléhá. „Mám dneska večer hlídat vnučku a John si bude dělat starost, kde jsem.“

Bleskově se rozhodnu. Bude rychlejší ji svézt než to odmítnout a riskovat, že budu muset marnit čas dalším dohadováním. „No dobře. Ale vysadím vás u školky. Není to od Brecknock Road daleko.“

„Díky. Moc si toho vážím.“

Čeká, až odemknu dveře řidiče, pak obejde auto a nasedne vedle mě. Zapnu si pás a strčím klíč do zapalování. Paula na sedadle spolujezdce po pásu nesáhne. Místo toho přejeđe dlaní palubní desku, pak stiskne otvírání palubní přihrádky a otevře ji. Přehrabuje se uvnitř, odsouvá cédéčka, účtenky a manuály, načež se natáhne dolů a ohmatává spodní stranu sedadla.

Nevěřícně na ni zírám. Když se otočí a propátrává pohledem prostor pro nohy u zadního sedadla, zeptám se jí: „Hledáte něco?“

Ignoruje mě. Přeleze na zadní sedadlo, strčí ruku za Elisinu autosedačku a pod ni, pak nadzvedne odkládací policičku za sedadlem a nakoukne do kufru.

ÚTĚK

„Paulo...“ odepnu si pás. „Nechte toho, prosím vás.“

Ohlédne se po mně, rty stažené do úzké linky a oči zúžené. „Neříkejte mi, co mám dělat, Jo.“

Ta proměna mi vyrazí dech; už ani trochu nepůsobí veselým přátelským dojmem. Lhala mi. Nemá syna jménem John, který bydlí v naší ulici. Nikdy se s vnučkou neprocházela v Perrettově parku. A já jsem se jí rozhodně nepředstavila.

„Chci, abyste vystoupila,“ pronesu co nejklidněji.

Pousměje se, urovná si bundu a uvelebí se na zadním sedadle. Levou ruku ležérně přehodí přes vršek Elisiny autosedačky.

„Vaše dcera je krásná holčička,“ pronese tlumeně, ale tak, abych ji slyšela. „Že mám pravdu, Jo?“

Z očí jí číší taková zloba, že mi uvízne dech v hrdle.

„Vypadněte,“ poručím jí. Na konci ulice se objevil nějaký muž. Když otevřu dveře a zakřičím, uslyší mě. Paule neunikne, kam se dívám.

„Ale no tak. Nemusíte se hned chovat tak neurvale. Něco hledám, to je všecko. A mám dojem, že váš manžel by mohl vědět, kde to je.“

Ztuhnu. „Max? Co to má společného s Maxem?“

Paula se ohlédne – ten muž už je u auta hned za tím mým – a sáhne po klice. „On bude vědět, o co kráčí. Vyřídte mu, ať se mi ozve. A ještě něco.“

Volnou rukou si sáhne do kapsy.

„Měla byste si dávat pozor na dceřiny věci,“ položí na Elisinu sedačku drobnou pestrobarevnou rukavičku.

„A na dceru,“ dodá a vystoupí z vozu.

2. kapitola

Když se Maxi Blackmoreovi rozvibruje mobil a začne na hladkém dřevěném stole mezi ním a jeho editorkou tiše drnčet, zhluboka si povzdechne. Sáhne po něm a podívá se na displej. Volá Jo – už zase. Co odešel v osm ráno do práce, je to od ní už třetí telefonát. Už ji musel ujišťovat, že ano, klidně může poslat Elisy do školky, i když trochu kašle, a ano, zastaví se cestou domů v lékárně a dokoupí dětský paracetamol. Poslední půlhodinu svůj osobní mobil ignoroval, jenže ona mu teď volá na ten pracovní.

Jeho editorka Fiona Spellingová se na židli opírá se založenými pažemi. Nasadila takový ten svůj typický výraz, kterým dává najevo, že její vlídná nálada se může co nevidět změnit v podrážděnost. „Musíte to vzít?“

Max si zastrčí mobil do vnitřní kapsy saka. „Počká to.“

„Vážně? Víte přece, že když se vám nedovolá, tak zatelefonuje mně.“

Max se zamračí. Neměl Jo Fionino číslo dávat. Chtěl ji tím uklidnit – dopřát jí pocit, že má komu zavolat, aby se ujistila,

ÚTĚK

že se mu nic nestalo, kdyby jí nezvedal telefon. Jenže Jo volá na Fionino číslo tak často, že si ho dokonce uložila jako rychlou volbu. Bez nadsázky. Pod jedničkou má na své staříčké neforemné Nokii jeho telefon, pod dvojkou mámu, pod trojkou Elisinu školku, pod čtyřkou svoji šéfovou a pod pětkou Fionu. Prosil ji, ať Fionu vymaže, ale nedala si říct.

„To ta její agorafobie,“ vysvětluje. „Je kvůli ní přehnaně úzkostlivá.“

„Vždyť dělá na univerzitě studijní poradkyni, ne? Nemůže to s ní být tak zlé, když si udrží práci.“

Max se posmutněle usměje. Svého času si myslel totéž, co Fiona – že agorafobici si netroufnou vystrčit nos z domu. Ale Jo mu už nesčetněkrát vysvětlovala, že tak jednoduché to není. Nebojí se vycházet z domu, bojí se situací, kdy není úniku a nedovolá se pomoci.

„Je to zlé,“ odvětlí své nadřícené. „*Hodně* zlé. Sice na částečný úvazek pracuje, ale netroufne si vzít Elisiu do parku nebo do zoo. Dokonce už ani nechodí nakupovat – od té doby, co v potravinách na rohu dostala panický záchvat, protože měla pocit, že se po ní někdo divně kouká.“

„Páni.“ Fiona povytáhne obočí.

A to neví zdaleka všechno. Už víc než rok s Jo neměl sex. Podobně na suchu byli už jednou dřív, když se Jo tak bála otěhotnění, že ho k sobě vůbec nepustila. Ale když pak počali Elisiu, věřil, že se všechno zas vrátí k normálu. Nevrátilo. Ještě se to zhoršilo.

„No nic, Maxi,“ Fiona mávne rukou ke svému monitoru. „Četla jsem tu vaši reportáž a je povedená. *Hodně* povedená. Jaký je to pocit?“

„Co jaký je pocit?“

„Že vaše investigativní práce vedla až k odsouzení. Dostal pět let, je to tak?“

Max se poprvé za celou dobu, co naproti ní sedí, usměje. Hrozně rád by viděl, jak se Ian White tvářil, když si pro něj přišla policie. Hajzl zákeřná. Založil si řetězec firem, které po celé zemi půjčovaly peníze svobodným matkám, důchodcům a lidem na podpoře a účtovaly jim nehorázné úroky. Když se dlužníkům nedařilo horentní sumy splácet, vymahači jim chodili domů vyhrožovat hrubým násilím. O surový nátlak, násilnosti a drogy nebyla v Ianově podnikání nouze. Max na vlastní oči viděl, jak Ianův poskok neurvale přirazil ke zdi staříka, který nařikal, že jestli zaplatí, tak týden nebude mít na jídlo. Nemohl nijak zareagovat. Nemohl toho surovce zarazit. Mohl se jen modlit, že miniaturní kamera v jeho brýlích nahraje dost materiálu, aby ti parchanti skončili za mřížemi.

„Nebál jste se, že vás prokouknou?“ zeptá se Fiona. „Nikdo ze Snadné půjčky vás z ničeho nepodezíral?“

„Zažil jsem pár ožehavých momentů, ale vždycky jsem se z toho nějak vymluvil.“

„To mě ani trochu nepřekvapuje.“ Šéfová se sevřenými rty usměje. „Stala se z vás hvězda investigativní žurnalistiky – nový Donal MacIntyre. Máme vám tak odteď říkat?“

„Ale ne,“ mávne rukou Max. „Ten už je za zenitem. Radši zůstaneme u Maxe Blackmorea – ale kdybyste mi chtěla začít říkat *sire*, tak nemám námítky.“

Fioně se vytratí úsměv z tváře a povytáhne obočí. V Maxovi zatrne. Do háje. Vždycky to s vtípkováním přepískne.

3. kapitola

Jakmile se ozve bzučák, opřu se do dveří a vpadnu dovnitř. Řítím se budovou školky, vyhýbám se věšákům, zaměstnancům a výtvorům z papírmaše, které vzdávají hold *Hladové housence*.

„Eliso?“ Zápolím s otevíráním branky ve dveřích místnosti pro dvouleté a cítím, jak mi po zádech stéká kapička potu. Když vběhnu dovnitř, zvedne se ke mně několik párů zvědavých a znepokojených oček, ale ani jeden nepatří mojí dceři.

„Děje se něco, Jo?“ vzhledne ke mně Sharon usazená před dětmi s obrázkovou knížkou v ruce. Usmívá se, ale ten úsměv je tak napjatý, že jí ladí s pevně utaženým ohonem. Opodál utírá stůl další zaměstnankyně školy, miloučká osmnáctiletá holka jménem Bethan. Taky se po mně podívá a vlídně mě pozdraví, ale tváří se zmateně.

„Copak, Jo?“ zeptá se Sharon a já zase propátrávám pohledem dětské tváře, abych se ujistila, že jsem žádnou nepřehlédla.

„Nevidím Elisu. Kde je?“

Nečekám na odpověď a rozrazím dveře na zahradu. Nikdo tam není, na opuštěném pískovišti zalitým světlem reflektorů se povalují pestrobarevné umělohmotné hračky.

„No tak, Jo,“ dožene mě Sharon. Tváří se podrážděně. „Co se děje? Elisa je přece –“

„Mami!“

Ten pronikavý výkřik mě přiměje k ohlédnutí. Je to ona – na protější straně místnosti stojí moje holčička, tmavě blond vlásky pořád stažené do culíků, které jsem jí ráno vyrobila. Za ruku ji drží Alice, její oblíbená učitelka. Mám Alici ráda, je milá a laskavá a nedává mi kázání, když se o pět minut zpozdím.

„Čůrala jsem,“ chlubí se dcera, když k ní doběhnu.

„Na záchodě,“ dodá a já ji zvednu do náruče a zabořím jí tvář do hřejivého krku.

„Napadlo ji to samotnou,“ dodá Alice. „Tvrдила, že už nechce nosit plínky.“

„Panebože.“ Pevně dceru svírám a hladím ji po vlasech, zas a znova. „Panebože.“

„Jo?“ Alicin tón se změní. „Je všechno v pořádku? Jste celá bledá. Jde o vašeho otčima? Stalo se mu něco?“

Mám sto chutí jí říct, že jsem se sem hnala bristolskými ulicemi, přesvědčená, že ta ženská, která se mi vetřela do auta, Elise něco provedla. Zkoušela jsem volat Maxovi, zas a znova, ale nezvedal mi to. Ani Fiona, jeho šéfová. Dokonce jsem zavolala i na policii, jenže se mi nedostávalo dechu, natož abych se zmohla na řeč, a tak jsem hovor ukončila, ještě než se spojil. Ruce se mi tak klepaly, že se mi povedlo nastartovat auto až na třetí pokus. Tohle všechno bych Alici ráda

ÚTĚK

vysvětlila, jenže ještě radši bych Elisou co nejrychleji odvezla domů. Tam budeme obě v bezpečí.

„Jo!“ volá za mnou Alice, když běžím ke dveřím. Elisa mi ovinula nohy kolem pasu a zabořila tvářičku do krku. „Nepodepsala jste dceřino převzetí. A zapomněla jste tu její kabát!“

Zápolím se zástrčkou na dveřích. Venku čeká na vpuštění do budovy několik dalších rodičů a přes prosklené dveře mě pozorují. Úsměv jim ve tváři pohasíná. Jsem celá rozklepaná a pořádně neovládám prsty. Nakonec se vedle mě vynoří Sharon, strčí mi do náruče Elisinu tašku a kabát a jediným plynulým pohybem zástrčku uvolní. Rodiče se rozestupují, aby mě nechali projít, a já zamumlám pár omluvných slov a spěchám pryč.

„Vypadá rozrušeně,“ utrousí jedna žena polohlasem, ale já ji přesto slyším.

„Asi to při obědě přepískla s vínem,“ odvětlí kdosi a na ulici mě vyprovází sborový smích.

Zastavím se přede dveřmi obývacího pokoje s hrníčkem mléka pro Elisou v ruce. Venku na ulici se nějaká ženská zplna hrdla chechtá – hlasitým hrdelním smíchem, ze kterého mi naskakuje husí kůže. Paula ví, ve které ulici bydlíme. Viděla mě, jak jdu s Elisou do parku. Nejspíš nás sledovala, jak vycházíme z domu. Už jsem zkontrolovala – dvakrát –, že jsou dveře i okna zajištěné, ale přesto radši přeběhnu do předsíně a vezmu za kliku, abych si to ověřila. Je zamčeno.

Pospíším si zpátky do obývacího pokoje. Elisa pořád sedí na pohovce a dívá se na televizi. Přes nohy má přehozenou deku a tiskne k sobě svého nejmilejšího plyšáka, slona Effieho.

„Mlíko,“ řekne, když mě vidí přicházet. Dojdu k oknu, odhrnu závěs a vykouknu ven. Po chodníku kráčejí dvě ženy, obě tmavovlasé. Ta napravo se zase rozchechtá a kamarádka ji přátelsky pleskne přes paži. Není to Paula. Ale to neznamená, že jsme v bezpečí.

„Tumáš, broučku,“ přinutím se k úsměvu a podávám dceři hrníček. Nespouští zrak z obrazovky. Je úplně uhranutá tím, jak panáček Makka Pakka nakládá na trakař kameny, pěkně jeden po druhém. Sálá z ní klid a spokojenost... kéž bych na tom byla stejně.

„Máma jde sbalit pár věcí, protože pojedeme na několik dní za babičkou a dědou. Za chvíličku jsem zpátky. Budu nahore.“

Počínám si kvapně, přebíhám z pokoje do pokoje a shromažďuju oblečení, plenky, hračky, toaletní potřeby a léky. Kdykoli zaslechnu podezřelý zvuk, strnu a volám na dceru, abych se ujistila, že je v pořádku. Když všechno naházím do cestovní tašky na kolečkách, zajdu ještě jednou do Elisina pokojíčku. S rukama v bok zůstanu stát uprostřed a rozhlížím se, jestli jsem něco nezapomněla. Pořád nemůžu uvěřit, co nám to Max provedl. Vždyť mi přece *odpřísáhl*, že rodinu za žádnou cenu neohrozí. Pořád dokolečka mě ujišťoval, že jsme v bezpečí, že po nás kvůli jeho investigativní práci nikdo nevyrukují. A já mu věřila. Nevím, kdo z nás dvou byl víc naivní, jestli já, nebo on. Naše manželství už hezkou chvíli balancuje na vratkých nohou. Kvůli Elise jsem se ho snažila udržet, ale už toho mám dost. Nezůstanu s mužem, který nadřazuje kariéru bezpečí své rodiny.

Vrátím se do ložnice, zapnu cestovní tašku, ale hned ji zase rozepnu. Vážně jsem Elise zabalila všechno, co potřebu-

ÚTĚK

je? Jestli zapomenu něco ze svých věcí, tak na tom nesejde, ale zapomenout něco jejího by bylo horší. Nemůžu po mámě chtít, aby odešla od Andyho a skočila mi do obchodu. A kdybych tam šla já...

Musím se chytit prádelníku a zhluboka se nadechnout, abych zklidnila dýchání. Zvládnu to. Vždyť už jsem za mámou jela tolikrát a nikdy se nic nestalo. Cestu znám – po M5, pak po A41, pořád na sever. Asi tři hodiny jízdy. Už je skoro sedm večer, takže Elisa nejspíš celou cestu prospí.

„Eliso, broučku!“ Klopýtám s taškou dolů po schodech, odložím ji v předsíni a vejdu do obýváku. „Potřebuju ti před cestou dát plínku. Jenom pro případ, že bys usnula a došlo k nehodě.“

Elisa se po mně podívá a zavrtí hlavou.

Předvedu jí plínku a povzbudivě se usměju. „Pojď, vezmeš si ji a vyrazíme. Jedeme k babičce a dědovi.“

„Ne.“ Spodní ret se jí chvěje. „Nechci plínku.“

„Eliso, prosím tě.“ Sotva si k ní přisednu na pohovku, uslyším chrastění klíčů v zámku.

Vteřinu nato vtrhne dovnitř můj manžel, tvář má celou pobledlou a třeští oči. Jakmile uvidí Elisy, zvedne ji do náruče a pevně si ji přitiskne k hrudi. Všimne si, že se na něj dívám.

„Proč nebereš telefon?“ procedí mezi zuby. „Myslel jsem, že Elisa je... To snad... Nemůžeš mi nechat takový vzkaz a pak NEZVEDAT TELEFON!“

Když se rozeřve na celý obýváku, Elisa polekaně vyjekne.

„Promiň, promiň, holčičko.“ Hladí ji velkou dlaní po vlasech. „Nechtěl jsem tě polekat.“

„Maxi,“ snažím se mluvit co nejklidnějším tónem, „můžeme si to vyříkat v kuchyni? Ne před Elisou?“

„Omlouvám se!“ řekne Max, jakmile vejdemo do kuchyně. „Neměl jsem na tebe rvát. Ale byl jsem... Prokristapána, Jo, fakt jsi mě vyděsila.“ Zamne si oběma rukama obličej a podívá se po mně škvírami mezi prsty.

„Já že jsem vyděsila tebe? Kde jsi sakra byl? Volala jsem ti. Zavolala jsem ti, hned jak se to stalo.“

„Měl jsem schůzku s Fionou.“

„Jo?“ Ať se snažím sebevíc, z hlasu mi číší nedůvěra. „Máš ty vůbec tušení, čím jsem si –“

„Omlouvám se. Fakt. Tak mi popiš, co se stalo.“

Vykládám mu, jak mě Paula sledovala, vlezla mi do auta a vyhrožovala Elise. Max mě poslouchá a ruce svěřené u boků se mu zatínají v pěst a zase se rozevírají. Když mu všechno odvyprávím, zmlknu a čekám na reakci. Max ale mlčí taky.

„Co je?“ zeptám se. „Proč se na mě tak koukáš?“

„No...“ Prohrábne si vlasy. „Asi jsem v šoku. A... pokouším se v tom nějak zorientovat.“

„Co ti není jasné? Do auta se mi vetřela cizí ženská, začala mi ho prohledávat a pak vyhrožovala Elise. A zná tě, Maxi. Co ještě řešíš? Musíme zavolat na policii.“

„Ta ženská se ti představila jako Paula?“

„Jo.“

„Paula a jak dál?“

„Příjmení mi neřekla.“

„Jak vypadala? Před nějakými šesti, sedmi lety jsem s jednou Paulou pracoval. Odešla na mateřskou a už se nevrátila.“

„Byla blondýna, kolem padesátky?“

„Ne. Bylo jí něco přes dvacet a byla míšenka. A vycházeli jsme spolu v dobrém.“

„A žádná jiná Paula, která by tě mohla znát, tě nenapadá? Nějaká ženská, o které jsi něco zjišťoval nebo psal reportáž?“

„Ne. Kdybych nějakou znal, pamatoval bych si to. A dobře víš, že velký investigativní případ jsem měl jenom jeden.“

„Ale rozhovory jsi dělal se spoustou lidí a publikoval jsi stovky článků. Určitě jsi za ty roky, co se živiš novinářinou, aspoň jednu Paulu našel. Možná by se vyplatilo zavolat Fioně,“ dodám, než stačí cokoli říct. „Mohla by prohledat archivy nebo tak něco. Pak budeme vědět, kam policii naměřovat.“

„Ne,“ vrtí hlavou Max. „To po mně nechťej, Jo. Zaprvé už je Fiona touhle dobou určitě doma. A zadruhé...“ Nedořekne.

„Zadruhé co? Proč už se na mě zase tak koukáš?“

„Jak?“

„Jako bys mi nevěřil.“

„To není pravda.“

„Ale je. Koukáš se na mě úplně stejně, jako když jsem ti řekla o tom panickém záchvatu v obchodě.“

„Panebože.“ Max se opře o kuchyňskou linku. Laciná dřevotříska pod jeho vahou zaskřípá. Ale není to jen náš dům, co tady skřípá. „Musíme to zase vytahovat?“

„Jo, musíme. Řekla jsem ti, že mi pohled té ženské nahnal strach, a tys prohlásil –“

„Že si akorát dělala starost, protože Elisa vyváděla. Vždyt je to její obchod! Kdybych měl obchod a nějaké dítě se v něm rozvrískalo na celé kolo, taky bych na jeho mámu čuměl!“

„Ale dneska to bylo něco úplně jiného! Paula mi vyhrožovala. Vyhrožovala Elise. Nechápu, jak to můžeš nebrat vážně. Koukni!“ Sáhnu do kapsy džín a vytáhnu dceřinu pestrobarevnou rukavici. „Tohle mi dala. Kde by k tomu asi přišla,

kdyby se nemotala kolem Elisy? Když jsem Elisu ráno vedla do školky, strčila jsem jí obě rukavice do kapsy.“

Max si přejeđe dlaní šíji a šlehne po mně podrážděným pohledem. „Zkontrolovala jsi Elise kapsy, jestli tam má tu druhou?“

Ohlédnou se po dveřích, kde jsem po návratu domů odhodila dceřiny věci na zem.

„Takže ne.“ Max přejeđe z kuchyně do předsíně. Zvedne Elisin kabát, strčí ruce do maličkých kapes a pak obrátí pozornost k tašce. Kus po kuse vytahuje dceřino rezervní oblečení. Když je taška prázdná, zaměří se na oblečení pověšené na háčcích u dveří. Prohledává šály, čepice, bundy, mikiny a deštníky a odhazuje je na podlahu.

„Nejspíš jí ty rukavice sebrala obě,“ konstatuju mu za zády. „Musíme zavolat na policii, Maxi.“

Ignoruje mě a přejeđe k oblečení přehozenému přes zábradlí.

„Tohle jsi měla dneska na sobě?“ zvedne měkký šedý kabát.

„Jo. Proč?“

Vrazí ruku do jedné kapsy, pak do druhé a pak mi strčí dlaň pod nos. Leží mu v ní zmuchlaný papírový kapesník, pytlíček hrozinek a drobná pestrobarevná rukavice.

„Koukni.“ Vyprostí mi druhou rukavici z prstů a položí obě vedle sebe, aby utvořily pár. „Dvě rukavice. Obě jsi měla v kapse. Smrkala jsi cestou k autu?“

Automaticky si sáhnu na nos. Mám ho celý rozedřený, protože mě už několik dní trápí rýma. „Možná. Nepamatuju se.“

„Tak tady to máš. Jednu rukavici jsi vytrousila z kapsy,

ÚTĚK

když jsi vytahovala kapesník. A ta Paula ji zvedla a vrátila ti ji.“

„Jsi utahaná, Jo,“ dodá, než stačím cokoli říct. „Špatně spíš a nervuješ se z práce. Takže když ti do auta nastoupila cizí ženská, vyděsila tě. To se stává.“

Vzedme se ve mně vztek. Přící se mi jeho blahosklonnost a ten výraz, kterým mě pasuje na chudinku. Mám co dělat, abych udržela normální tón.

„Máš pravdu, Maxi. Jsem utahaná. A vystresovaná. A s tou rukavicí jsem se možná spletla, to uznávám. Ale v Paulině tónu jsem se nespletla – jednoznačně mi vyhrožovala.“

„No dobře.“ Pohládí mě po paži. To gesto působí zmoženě a dokonale zrcadlí výraz v jeho očích. „Řekněme, čistě teoreticky, že na policii zavoláme.“

„Fajn.“

„A teď si představ, že jsi policajt. Někdo ti zavolá a oznámí ti, že mu cizí žena podala rukavicí, kterou ztratil, a řekla mu, ať si dává pozor na dceřiny věci. Zní ti to jako zločin?“

„Jo, pokud ta dotyčná výhrůžně dodala: *A na dceru.*“

„Tak výhrůžně, jako se na tebe dívala ta ženská v obchodě?“

„Říkám ti přece, že to byla úplně jiná situace!“

„No dobře.“ Max přejde na druhou stranu kuchyně, hmátne po telefonu a vrazí mi ho do ruky. „Posluž si. Zavolej na polici. Kdybys mě potřebovala, jsem v obýváku.“

Dívám se za ním, jak se šourá pryč, ruce v kapsách, ramena přihrbená. Když se zanoří do obýváku, Elisa radostně vykřikne. Převracím telefon v ruku.

4. kapitola

Slabost. To jí koukalo z očí. Slabost, strach a nerozhodnost. Kdyby se cizí osoba vnutila do auta mně, dočkala by se okamžitého vyhazovu. Ne, blbost – vůbec by se mi tam vnutit nemohla, neprošlo by jí to. Jenže Jo je příliš měkká. A zranitelná. Chodí se svěšenou hlavou, klopií oči k chodníku a žmoulá v prstech omšelou látku zimníku. Je od přírody snadný terč. Jak si můžete někoho takového vážit? Někoho, kdo se celý schoulí, když se na něj špatně podíváte? Někoho, kdo nevěří svým instinktům? Někoho, kým se dá tak strašně snadno manipulovat...

5. kapitola

Na policii jsem nakonec nezavolala. Přemýšlela jsem o tom celý večer a zvažovala plusy a minusy, zatímco Max se s pytlíkem tortillových lupínků a plechovkou piva rozvaloval na pohovce a díval se na Netflix. Pohled na něj se mi přičil. Každé křoupnutí, zamlaskání a srknutí ve mně probouzelo vztek. Po svatbě se mě bez váhání zastal, kdykoli se ke mně někdo zachoval hrubě, byť třeba neúmyslně. Když přšelo, clonil mě svým tělem od silnice, aby mě nepostříkala auta. Když jsem v noci ze zdola zaslechla zvuk, okamžitě se vymrštil z postele a hmátl po baseballové pálce. Takže když jsem mu včera vylíčila, co se mi přihodilo, čekala jsem, že bez otálení zavolá na policii sám. Ale on se na mě díval jako na neurotickou hysterku. Copak můžu zavolat na policii, když mi nevěří ani vlastní manžel? Mohla bych tu ženskou všehovšudy popsat a říct jim její křestní jméno, nic víc nevím. Co by si s tím asi tak počali? A navíc bych musela jít na policejní stanici, a to momentálně nezvládnou.

Když se Max v jedenáct konečně odebral do postele, zva-

žovala jsem, že zavolám svojí nejlepší kamarádce Helen, která bydlí se svým malým klučinou Benem v Cardiffu. Jenže bylo pozdě. Bylo mi jasné, že šla už nejméně před hodinou spát. A tak jsem jí jen poslala textovku s dotazem, kdy se jí můžu ozvat, vytáhla jsem laptop a začala si hledat práci a místo k bydlení v Chesteru. Už nějakou dobu koketuju s myšlenkou, že se z Bristolu odstěhuju. A včerejší dění bylo poslední kapka.

Teď zajedu do uličky za domem mámy a táty na chesterském předměstí, uvolním ramena a povolím pevné sevření volantů. Elisa spí na zadním sedadle, blondatou hlavu má svěšenou, ruce jí uvolněně visí podél těla. Na klíně jí trůní slon Effie.

Jakmile vypnu motor a zatáhnu ruční brzdu, objeví se v zahradní brance máma. Vlasy obarvené načerno má delší, než si pamatuju. Vlní se jí přes uši a visí jí přes obočí. Cestou k autu si je odhrne z tváře a pak mi zaťuká na okno. Zděším se, jak utahaně vypadá.

„Ahoj, Jo,“ pozdraví mě, když stáhnou okénko. „Co tady děláš? Říkala jsem Andymu, že slyším venku parkovat auto.“

Máma žije v Británii už přes třicet let, stejně jako já, ale zatímco já jsem irský přízvuk ztratila během prvního roku na zdejší škole, ten její postupem času nijak nezeslábl.

„Tys nedostala moji textovku?“

„Mám vypnutý mobil. Nechce se mi zbytečně vybíjet baterku.“

Neubráním se úsměvu. „Mohlo jít o něco naléhavého, mami.“

„Ale nešlo, nebo snad jo? Kdyby jo, tak bys zavolala na

ÚTĚK

pevnou linku.“ Zaletí pohledem k Elise, která se ve spánku vrtí. „Je malá v pořádku?“

Ráda bych jí vyličila, co se včera seběhlo. Pochopila by, proč jsem se o Elisu tolik bála, proč se o ni pořád bojím. Ale už takhle toho má moc, protože se musí starat o tátu. Nemůžu ji zavalit dalšími starostmi. Stačí, že jsem tady a že ji vidím, a hned mám pocit, že zas můžu volně dýchat.

„Má se fajn.“ Mávnu na mámu, ať ustoupí ode dveří, abych je mohla otevřít. „Jen jsme tě chtěly vidět a tátu taky. Jak mu je?“

Máma se na mě dlouze zadívá. „Moc dobře ne.“

Je začátek února, ale v domě je tak přetopeno, že se s Elisu po pár minutách musíme svléknout do triček.

„Topím kvůli tátovi,“ vysvětlí máma, když přehazuju oblečení přes opěradlo židle. „Je teď hodně zimomřivý.“

„Můžeme za ním zajít?“

„Kouknu se, jak mu je.“

Zamíří přes obývací do chodby. Ještě před rokem bych vzápětí zaslechla, jak stoupá po rozvrzaných schodech nahoru do ložnice, ale teď už má táta nějakou dobu postel v jídelně. Před třemi lety mu diagnostikovali amyotrofickou laterální sklerózu. Předtím byl několik týdnů hrozně neohrabaný – v kuchyni mu padala z rukou dóza s kafem, poléval se čajem, v obývací zakopával o kobereček – a máma si mi do telefonu stěžovala, že ho za nic na světě nemůže dostat k doktorovi. Teprve když začal mít potíže s mluvením, konečně si tam zašel. K diagnóze dospěli děsivě rychle a během půlroku chodil o holi. Po dvou letech skončil na vozíku. A teď už ani nedokáže vstát z postele.

„Co to je?“ ozve se Elisa a já k ní honem pádím a popadnu ji za všetečnou ručku, než srazí z okenní římsy máminu porcelánovou figurku.

„Baletka,“ odstrkuju jí prstíky. „Je pěkná, vid?“

Nadšeně přikyvuje a nespouští z figurky oči. „Jo.“

Vodím ji po mrňavém obýváku a ukazuju jí další dekorace: porcelánovou červenku v životní velikosti, broušenou skleněnou vázičku, chlapečka, který si čte knížku pod větrným mlýnem, malované talíře s vílami pověšené na stěně, hnědo-bíle strakatou krávu. Všechny ty věci si máma koupila v Británii. Kromě jejího přízvuku není v tomhle domě ani stopy po našem irském původu. Dřív jsem se s ní zkusěla o Irsku bavit, ale už před lety jsem to vzdala. Kdykoli se jí někdo zeptá, odkud je a proč se z domoviny odstěhovala, zamkne se na sedm západů. Víم jenom, že se její nejlepší kamarádka jmenovala Mary – a to díky tomu, že se na mojí svatbě opila, což normálně nedělá, a svěřila se mojí kamarádce Helen. Vykládala jí, že chtěla, aby jí Mary šla za družičku na její vlastní svatbě před čtyřiceti lety, ale že to nešlo. A že se jí po Mary stýská a už skoro třicet let se s ní neviděla. Když Helen poznamenala, že nikdy není pozdě ozvat se někomu, koho máte rádi, máma opáčila: „Ale je, když vás nenávidí.“ Helen se z ní pokusila vydolovat něco víc, ale máma se odporoučela pro další sklenici šampaňského.

O své někdejší nejlepší kamarádce se aspoň zmínila, ale o jedné osobě zarytě mlčí – o mém skutečném otci. Zmizel tři týdny před mými osmými narozeninami.

Tvrdila mi, že se odstěhoval za prací, ale já jí nevěřila. Neuniklo mi, že máminy kamarádky přecházejí na druhou stranu ulice, když jim mává na pozdrav. Všimla jsem si, že když

ÚTĚK

zaskočím do obchodu pro mléko, lidi si začnou šeptat a pokukují po mně. Děti na hřišti mi začaly říkat, že můj táta je zlý a že dostaly od rodičů nakázáno, aby už si se mnou nehrály. Nechápala jsem proč. Bylo mi líto, že už s námi táta není, a na mámě jsem viděla, že je přepadlá. Ale nikdo mi nechtěl říct, kdy se táta vrátí.

Když jsem se pak o narozeninách vrátila odpoledne ze školy a uviděla mámu, že na mě u dveří čeká se dvěma sbalenými kufry, opanovala mě radost. Myslela jsem si, že jedeme tátu navštívit. Pokládala jsem to za narozeninové překvapení. Když deset minut nato dorazil strejda Carey a odvezl nás ve svém otlučeném autě na nádraží, pořád ještě jsem překypovala vzrušením. Nechtěla jsem mámě překvápko pokazit, ale stejně jsem neodolala a zeptala se jí, kam jedeme. Rozevřela pevně stisknuté rty a odpověděla: „Pryč. Víc vědět nepotřebuješ.“ Dvanáct hodin nato jsme byly v Anglii. A tátu už jsem nikdy neviděla.

Dva roky jsme s mámou žily jen ve dvou. Pak potkala Andyho. Muselo to pro něj být těžké, ujmout se cizího dítěte na prahu puberty, ale hravě si s tím poradil. Když jsem chtěla být sama, neotravoval mě, když jsem se nudila, hrával se mnou deskové hry, a když jsme si všichni společně vyrazili na procházku, nechával mě vodit na vodítku svoji kokršpanělku Jessii. Vykládal mi tak příšerné vtipy, že jsem se popadala za břicho smíchy, a neúspěšně se ze mě pokoušel udělat fanouška sci-fi. Choval se laskavě a kapku nemotorně, byla s ním legrace a já ho prostě nemohla nemít ráda. Když se mě zeptal, jestli by mi nevadilo, že požádá mámu o ruku, rozbrečela jsem se štěstím. Když si mámu vezme, stane se z nás rodina a bude můj táta. Nic jsem si nepřála víc.

„Táta spí,“ vrátí se máma do obýváku a sedne si do křesla. „Pomohla bys mi ho pak na posteli obrátit? Odpoledne dorazí pečovatelka, ale nechci ho nechávat v jedné poloze tak dlouho. Bude mít proleženiny.“

„Jasně.“

„Pohádku,“ ukáže Elisa na vypnutou televizi v rohu pokoje.

Máma už se chystá vstát, ale zarazím ji a dojdu tam sama. Usadím Elisy se slonem Effie na druhý konec pohovky, a když se pokojem rozlehne znělka dětského programu, přisednu si k mámě.

„Jak je mu?“ zeptám se tlumeně, aby to Elisa neslyšela. „Jak na tom táta je?“

Máma si kroutí zlatým kroužkem na prsteníčku levé ruky. „Ne moc dobře, Joanno. Doktor mu předepsal riluzol, ale je po něm hodně unavený. A dýchá jen s pomocí přístroje. Doktor mu vnucoval výživu sondou, ale zarytě to odmítá.“

Táta už asi rok nemůže mluvit, ale nesouhlas umí dát najevo dost jasně. Viděla jsem, jaký výraz měl v očích a jak zkroutil tvář, když doktor Valentine jemně nadhodil, jestli nechce zvážit přesun do hospice. Máma se proti tomu taky rázně postavila; její obvykle tichý hlas zazněl nebývale silně, jako by mluvila za oba. Žádná nemocnice, žádný hospic. Táta chce umřít doma. Nemoc ho připravila skoro o všechno – o svobodu, o hlas, o tělo, o důstojnost –, ale aspoň nad tím, kde a jak umře, si kontrolu uchová.

„Ach jo, mami.“ Chci ji vzít za ruku, ale nedosáhnu na ni, a tak jí jen přejeđu prsty po tenkém vlněném svetříku. „Škoda, že nebydlíme blíž. Škoda, že ti nemůžu víc pomáhat. Štve mě, že jsme od vás tak daleko. Cítím se provinile.“

ÚTĚK

„Ne.“ Mírně se v křesle napřímí. „To neříkej. Máš svůj vlastní život, Joanno. Dům, práci, manžela a dítě. Tvoji prioritou musí být Elisa, ne my.“

„Ale co kdybych se přestěhovala blíž? Příčí se mi, že jsi na všechno sama. Víím, že sem chodí pečovatelka, ale –“

„Hned vedle bydlí Elaine Fairchildová. A mám tu kamarády z kostela. Nejsem na všechno sama. Nedělej si starosti.“

Ale rodinu u sebe nemá. Žádné bratry, sestry, neteře, synovce. Víím, že je v kontaktu se svými sestrami Sinead a Celeste a s bratrem Careym – vídám od nich na krbové římsě přáníčka k Vánocům –, ale hrdost jí nedovolí poprosit je o pomoc. Je svéhlavá a nezávislá. Kdyby nebyla, tak by se nedokázala sebrat, opustit rodinu a přátele a začít nový život jako svobodná matka v Anglii – v zemi, kde do té doby jakživo nebyla.

„Myslím to vážně, mami. Koukala jsem na zdejší nabídky práce. Na univerzitě zrovna mají volné místo. Zvládla bych to levou zadní. A je tu v okolí spousta dobrých školek a narazila jsem na pěkný malý domeček v Malpasu. Měla bych to k tobě kousek.“

Podezíravě se po mně podívá. „Co tomu říká Max?“

Stočím pohled k Elise, která si cucá palec a zaujatě zírání na televizi. „Ještě jsem to s ním neprobírala.“

„Joanno...“ Máma zúží oči. „Ty mi neříkáš všechno, vid?“

Chtěla bych jí vysvětlit, že mi poslední dobou není do zpěvu a že změna prospěje i mně, nejen jí a tátovi. Myslela jsem si, že po Elisině narození se všechno zlepší. Že až k sobě přivinu její hřejivé tělíčko, otupí to smutek a bolest ze ztráty Henryho ve druhém trimestru těhotenství. Myslela jsem,

že už se ve mně nebude vzdouvat panika a nebudu lapat po dechu, kdykoli vystrčím paty z domu. Že mě přestane ochromovat ten příšerný děs, že se každou chvílí stane něco strašného. Ale nedopadlo to tak. Naopak se všechno ještě zhoršilo. Přišli jsme o Henryho a já se bála, že přijdeme i o Elisu. Nemohla jsem spát, protože jsem měla strach, že jakmile zavřu oči, přestane dýchat. Nespouštěla jsem ji z očí, protože jsem se děsila, že mi ji někdo ukradne. Celé měsíce jsem Maxovi zakazovala vzít ji v kočárku ven, protože jsem byla přesvědčená, že když to udělá, ani jeden z nich už se nevrátí. Dvakrát jsem dostala panický záchvat – jednou když Max odešel do práce a já jsem se pokoušela jít na setkání matek s dětmi ve společenské místnosti u kostela, podruhé v lékárně, kam jsem zaskočila Elise pro sirup proti kašli –, ale snažila jsem se s tím něco dělat. Cvičila jsem u televize, praktkovala jsem různé meditační techniky. Nehodlala jsem se tím nechat zlomit. Jenže přede dvěma měsíci mi máma řekla, že doktor dává tátovi nanejvýš tři měsíce, a zase se kolem mě začaly svírat zdi.

Když jsem si začala oťukávat pracovní nabídky a bydlení v Chesteru, ani jsem sama nevěřila, že to myslím vážně. Jak bych se mohla přestěhovat do jiného kouta země, když si ani nezvládnou dojet na nákup? Brala jsem to jako pusté fantazírování. Nesplnitelný sen. Ale když se mi včera vnutila do auta Paula a vyhrožovala mojí dceři, něco se změnilo. Nerozklepala se mi kolena. Neomdlela jsem, nerozbrečela jsem se, neschoulila jsem se do klubíčka. Řekla jsem jí, ať vypadne, a spěchala jsem najít svoji holčičku. Elisino bezpečí a blaho jsou pro mě to nejdůležitější na světě. Víím, že není správné, jak kvůli mně žije – že je v jednom kuse zavřená doma –,

ÚTĚK

a chci to změnit. Chci, aby zažívala dobrodružství, ne aby trčela ve vězení.

„Nejsem spokojená, mami,“ řeknu. „S Maxem už nám to nějakou dobu neklape a je to čím dál horší. Chci požádat o rozvod.“

„Rozvod... Víš to jistě? Nepomohlo by zajít do manželské poradny? Nebo za knězem?“

Nadhazuje další a další možnosti a mně se svírá srdce. Elisa tone v blažené nevědomosti, vůbec netuší, co se děje. V příštích týdnech a měsících se jí rozpadne celý svět a je na mně, abych ji chránila, seč se dá. Můžu jen doufat, že Max nebude dělat při rozvodu potíže, ale v koutku duše vím, že doufám marně. I když mi v minulosti vyhrožoval odchodem, nikdy by nás s Elisou neopustil. Je jedináček a jeho rodiče už jsou po smrti – kromě nás dvou nikoho nemá. Až mu řeknu, že se chci s Elisou odstěhovat do Chesteru, zdrtí ho to.

6. kapitola

Chester? CHESTER? Max přechází z pokoje do pokoje, ruce zaťaté v pěst má zastrčené do podpaží. Jo se chce odstěhovat do Chesteru, a vůbec se mu o tom neobtěžovala zmínit? Sedl si k jejímu laptopu, zatímco se ten jeho aktualizoval, a zjistil, že nechala ve Firefoxu tři otevřené panely – nabídku práce studijního poradce na Chesterské univerzitě, nabídku nemovitostí na realitní webstránce Rightmove a školku v Malpasu. Tak proto ve skutečnosti do Chesteru odjela? Aby si před návštěvou rodičů zašla na přijímací pohovor a prohlédla si dům k pronájmu? Když to včera zjistil, už už se jí chystal zavolat, ale pak si to rozmyslel. O tomhle si potřebují promluvit z očí do očí. Takže už to v sobě osmačtyřicet hodin dusí a všechno v něm vře.

Cestou z ložnice do Elisina pokojíčku se mrkne na hodinky. 17:17. Jo mu poslala textovku, že by měly dorazit domů kolem páté.

Podřepne a sebere ze země plyšového medvídko a rozsypané kostky povalující se uprostřed pokoje a strčí je do růžo-

ÚTĚK

vého umělohmotného kýble na hračky vedle dceřiny postýlky. Zatáhne závěsy a urovná Elise peřinu. Pak už nemá, čím by se zaměstnal, a tak si sedne na podlahu u postýlky. Přeje de dlaní přes lůžkoviny s obrázky prasátka Peppy a vytáhne z poličky knížku. Je to ta o broučcích, Elisina nejoblíbenější. Už jí z ní předčítal snad stokrát a Jo jakbysmet. Patří to k večernímu rituálu: převléknout se do pyžama, vypít mléko, vyčistit si zuby, číst si z knížky. Překvapuje ho, že Jo neodvezla knížku s sebou.

Rozhlíží se po pokojíčku – po bílých mráčkách plujících po šedé tapetě na protější stěně, po zarámovaném obrázku tučňáka s pugétem balónků, po mrňavém stanu, kam Elisa cpe plyšáky, ale sama tam leze málokdy – a útroby se mu svírají úzkostí. Když kolem Elisa nepobíhá a nezpívá tím svým zadýchaným vysokým hláskem zkomolené písničky, působí dům hrozně tiše. A prázdně. Takové by to bylo, kdyby ji Jo odvezla. Max zavře oči a pokouší se tu myšlenku vytěsnit. Už jím necloumá strach, ale vztek. On se trýzní představou, že by mohl ztratit dceru, kdežto jeho otec na něj úplně kašlal. Jeff Blackmore se rozhodně nepotloukal po dětském pokoji a nerozněžňoval se nad peřinkou a oblíbenou knížkou. Ten často ani nevěděl, že nějaké děti má.

Když se Jo krátce po šesté vrátí, daří se Maxovi nedat nic najevo. Přivítá ji pusou na tvář a pak si zvedne Elisu do náruče a chvíli ji pevně objímá, než ji zas postaví na zem. Elisa hned pádí do obýváku a naléhá na něj, ať si s ní jde stavět z kostek. Maxovi teprve po několika vteřinách dojde, že Jo zůstala v předsíni. Jednu ruku si tiskne k zádům, druhou se opírá o zeď. Prý si záda zhmoždila, když pomáhala mámě

obrátit Andyho, a od té doby ji hrozně bolí. Tříhodinová cesta autem byla k nepřežití a teď se nemůže skoro ani hnout. Max jí pomůže do obýváku a nadlehčuje ji, když se Jo na zemi natahuje naznak. Pak zajde do auta pro zavazadla a vynese je nahoru do ložnice.

Příští dvě hodiny uběhnou jako voda. Nakrmí Elisiu, zaskočí pro ibuprofen a donese ho se sklenicí vody Jo a pak jde uložit dceru ke spaní, zatímco Jo leží na koberci a křičí na něj pokyny. „Nezapomeň jí vyčistit zuby!“ „Zastrč zpátky do zásuvky dětské hodiny!“ „Dals jí mlíko?“ Kdykoli se ozve její hlas, narůstá v něm podráždění.

Když konečně Elisa leží v postýlce a on se vrátí do obýváku, zjistí, že Jo se na zemi vyškrábala do sedu a zády se opírá o pohovku. Pět minut tam oba jen mlčky sedí a civějí na rozlučkovou zprávu na televizní obrazovce: „Dobrou noc. Uvidíme se zase v šest ráno.“ Znejistuje ho, že se Jo zmrzčila. Uvědomuje si, že není vhodná chvíle rozebírat, co objevil na jejím laptopu, jenže to nedokáže vypudit z mysli. Nedokáže jít zítra do práce, aniž by se to předtím vyřešilo. Jinak by se tím celý den užíral.

„Tak...“ Zlehka si odkašle. „Kdy ses mi chystala říct, že se chceš odstěhovat do Chesteru?“

Jo ztuhne, ale nepodívá se na něj. „Cože?“

„Viděl jsem, co sis prohlížela na počítači. Nabídku práce, nájemní bydlení, školku.“

„Prosím tě, můžeme si o tom popovídat až zítra?“ Hlas má stejně napjatý jako tělo.

„Ne. Chci si o tom popovídat teď hned.“

Jo dál upírá zrak na zelenou zář televizní obrazovky. „Prosím tě, Maxi. Trpím jak zvíře.“

ÚTĚK

Max se nadechne nosem, aby se zklidnil. Kdyby o nic nešlo, tak by mu to řekla. Její mlčení mu nahání strach. Co na něj chystá? Proč se s ním odmítá bavit? „A myslíš, že já ne?“

„Tohle mi nedělej, prosím.“ Jo pomalu otočí hlavu a podívá se na něj. „Mám za sebou příšerný den. Tátovi se hrozně přitížilo a fakt se s tebou nechci hádat.“

Jak má s tímhle polemizovat? Dobře ví, že to nejde. Jenže Jo má vždycky nějakou výmluvu. Vždycky si najde nějaký důvod, který ho donutí držet jazyk za zuby a nemluvit s ní o věcech, které ho trápí. Napřed ty panické záchvaty, pak agorafobie. A teď jí umírá táta. Andy je na tom mizerně už několik let. Žijí v nervozitě v podstatě už od Elisina narození, a kdykoli Brigid volá, vyměňují si ustarané pohledy v očekávání špatných zpráv. A teď si Jo ještě ke všemu namohla záda. Další důvod, proč se s ním nebavit.

„Souvisí to s tím, co se stalo před tvým odjezdem?“ zeptá se jí. „Jsi na mě naštvaná, protože jsem nezavolal na policii?“

Tváří jí prokmitne vztek. „Elise hrozilo nebezpečí, a místo abys mi byl oporou, choval ses ke mně povýšenecky. *Chudinka Jo, rozhodí ji každá prkotina.* Jde přece o naši dceru. Je mi fuk, jestli to s opatrností přeháníme, hlavně když jí zajistíme bezpečí.“

„Elise nehrozilo nic víc, než jí hrozí, když jde po chodníku nebo si hraje v parku. Ne že by někdy něco takového dělala, když je v jednom kuse zavřená doma.“

„NECH TOHO!“ oboří se na něj Jo. „Nezačínej s tím, Maxi.“

„Musíme si o tom promluvit. Probrat spolu, že jsi na jednu stranu tak nemocná, že si netroufneš vzít naši dceru kamkoli jinam než do školky, ale na druhou stranu zvládáš pláno-

vat přesun do Chesteru. Hodláš si tam najít práci? Přihlásit Elisy do jiné školky? Vybudovat si nový život?“

„Snažím se uzdravit, Maxi.“ Jo pořád pevně čelí jeho pohledu, ale její hlas teď zní přidušeně, jako by stěží potlačovala pláč. „Snažím se udělat, co bude pro všechny nejlepší – pro Elisy, pro mámu, pro tátu, pro mě.“

„Ale pro mě ne?“ Stojí ho veškeré sebeovládání, aby na sobě nedal znát bolest, která mu rve hrud' na kusy. Sice mu bylo odjakživa jasné, že je na manželčině seznamu priorit až na posledním místě, ale stejně ho pekelně zabolí, když ji o tom slyší mluvit nahlas.

„Pro tebe taky!“ opáčí Jo. „Posledních dvanáct let tě ve všem podporuju, ale ty mě nikdy neposloucháš, když se ti pokouším říct, co bych si přála.“

„Poslouchám!“ vymrští se Max z křesla. „Poslouchám tě v jednom kuse.“

„Ne, neposloucháš. Nevnímáš ani slovo. Prosila jsem tě, ať se na investigativní žurnalistiku nedáváš, protože nás tím ohrožíš, ale tys mě akorát poplácal po rameni a řekl mi, ať neblbnu a nemám strach.“

„To není pravda.“

„Ale je. Stavíš sám sebe na první místo, Maxi. Děláš to odjakživa. Vždycky se všechno točí kolem tebe a tvojí kariéry. Když jsme byli jenom sami dva, tak jsem to snášela, ale teď jsme rodina.“

„Myslíš, že to nevím?“

„Očividně je ti to fuk. Jinak bys nemávnul rukou nad tím, že úplně cizí ženská vyhrožovala naší dceři a –“

„JÁ MÁM ELISU RÁD!“ zařve Max. Cloumá jí bolest, vztek a frustrace. Dlaní pravé ruky smete zarámované fotky

ÚTĚK

na krbové římse, takže se s rachotem sesypou na zem. Proč je na něj taková? Proč na něj útočí, když on se jen snaží počínat si správně? Odjakživa se o to snažil. Matně vnímá, že na něj Jo řve, ať přestane, ale nezastaví se; řítí se přes obývací jako tornádo a sráží, ničí a rozbíjí věci, za které zaplatil tolik peněz, věci, na kterých mu tolik záleželo. A pak to uslyší – výhrůžku, ze které mu ztuhne krev v žilách.

7. kapitola

Sleduju tě, Jo. Sleduju tě už dlouho. Vím, kam chodíš, co děláš a s kým se bavíš. A znám tvoje slabiny. Některým ženám dodá mateřství moc a sílu. Začnou být vnímavější vůči nebezpečí, jsou ve střehu, připravené k reakci a obraně. Ale ty žádná tygřice nejsi, Jo. Ty jsi kořist. A jestli se s Elisou pokusíš zmizet králičí norou, budeš mě mít v patách. Chci, co mi právem náleží, a přesně vím, jak to získat.

8. kapitola

Neměla jsem Maxovi včera vyhrožovat, ale prostě jsem ho potřebovala zarazit. Ještě nikdy jsem ho neviděla takhle bez sebe vzteky. Prosila jsem ho, ať se uklidní, ale nevnímal mě a nereagoval ani na dceřin pláč seshora, a tak jsem mu pohrozila, že pokud se odstěhuju, bude rád, jestli vůbec ještě někdy Elisu uvidí.

Zkameněl. Zůstal stát uprostřed pokoje a jen zíral před sebe. Ne na mě. Ani na rozbité rámečky s fotografiemi na koberci. Zíral do prázdna. Pak řekl: „Elisa brečí. Jdu se kouknout, jestli jí nic není.“ Než jsem stačila cokoli namítnout, odešel a nechal mě v záplavě skleněných střepů a rozlámaného dřeva.

Slyšela jsem, jak dusá po schodech, a když seshora tlumeně zazněl jeho hlas, překulila jsem se na všechny čtyři a se zatátými zuby jsem se vyškrábala do stoje. Než jsem se došourala ke dveřím, už zase scházel dolů. V pravé ruce nesl svou černou sportovní tašku.

„Promiň, Maxi,“ řekla jsem mu. „Pojď si popovídat o –“
Beze slova mě minul, otevřel vstupní dveře a teprve z nich

se po mně ohlédl. Oči mu překypovaly bolestí a ublížeností, až mi to vzalo dech.

„Mami,“ řekne mi teď Elisa a pozoruje mě, jak se belhám přes kuchyň ke skříňce s léky. „Máš bebí?“

„Jo, zlato, pořád mě bolí záda.“ Přehrabuju se krabičkami s náplastmi, sirupem proti kašli a prášky na zažívací potíže, ale proti bolesti nenacházím nic silnějšího než pár tablet paracetamolu.

Polknu je a zapiju vodou, pak seberu ze stolu Elisin talíř, hodím ho do dřezu a vlhkým hadříkem jí otřu z trička džem. Normálně bych ji převlékla, jenže dneska ráno mi i ty nejjednodušší úkony trvají celou věčnost a už takhle máme čtvrt-hodinové zpoždění.

Nějak se mi povede natáhnout jí kabát a boty a vypravit ji ze dveří. Sotva vyjdeme ven, otevrou se dveře vedlejšího domu a objeví se v nich naše sousedka Naija. Couvá a snaží se z domu vymanévrovat s obřím kočárem pro dvojčata.

„Já se z nich zblázním,“ postěžuje si a máchne rukou ke svým osmnáctiměsíčním klukům. Oba jsou ve tváři rudí a řvou na celé kolo. „Už se nemůžu dočkat, až příští týden vy-padneme na dovolenou.“

„To chápu. Pamatuju si, když –“ Zarazím se uprostřed věty.

Někdo nás pozoruje. Vycítím to, ještě než se ohlédnu.

Je tam. Na rohu ulice stojí Paula a dívá se přímo na nás.

„Naijo, pohlídala byste mi prosím vás chvíličku Elisu?“ Sehnu se a chci Elisu zvednout přes zídku oddělující naše předzahrádky, jenže v zádech mi vystřelí bolest, až se mi zatmí před očima. Zhlédnu v Paulině tváři pobavení a vzápětí se otočí na patě a odchází směrem k Wells Road.

„Ukažte,“ natáhne se Naija pro Elisu a přenese ji přes zídku. Jakmile ji drží, dám se do pohybu a belhám se k ulici.

ÚTĚK

„Paulo!“ Nejradši bych se rozeběhla, ale nedokážu se napřímit. Napůl předkloněná se v poklusu řítím po chodníku a zatínám zuby bolestí. Mám pocit, že mi to na roh trvá celou věčnost, a když za něj zahýbám, už si nedávám žádné naděje. Paula bude dávno pryč. Dneska by mi snadno utekla i osmdesátiletá stařenka.

„Pau-“

Prudce se zarazím. Paula stojí přímo přede mnou, ruce v kapsách černé zimní bundy, nohy na vysokých podpatcích doširoka rozkročené. Kdybych se překotně nezastavila, narazila bych do ní, ale ona sebou ani necukne, ani o krok nestoupí. Černě obtaženými očima mě přejede od temene až k odřeným botám a pak se zastaví pohledem u ruky, kterou si tisknu k bolavému spodku zad.

„Nazdárek, Jo.“ Horní polovinu obličeje má nehybnou, ale rty roztáhne v úsměvu.

„Co tady děláte?“

Nepřestává se usmívat. „Říkala jsem vám přece, že tu bydlí můj syn.“

„Ne, nebydlí.“

„Že ne?“ Nakloní hlavu ke straně. Řasy obalené tlustou vrstvou řasenky ani nemžiknou. Zabodává se do mě studenými modrými očima. „To je zvláštní. Přísahala bych, že jsem právě vyšla z jeho domu.“

„V jakém čísle bydlí?“

Zalétne pohledem k hloučku lidí na autobusové zastávce pár metrů od nás. Nějaká žena s děckem rychle odvrátí zrak, zjevně se stydí, že ji někdo načapal, jak potají poslouchá. Ale jedna stará paní na nás bezostyšně civí dál. Paula s ní naváže oční kontakt, kývne směrem ke mně bradou a obrátí oči k nebi. Ještě by si mohla zatukat na čelo.

Na Brecknock Road stojí Naija před svým domem, jednu ruku má položenou na kočárku, na druhé drží Elisuu. Když zachytí můj pohled, zvedne ruku z kočárku a tázavě jí mávne. *Co se to děje?* Paula ukročí stranou a taky se po ní podívá.

„Nechte nás na pokoji,“ syкну. „Netuším, kdo jste a co chcete, ale jestli nám nedáte pokoj, zavolám na policii.“

Paula se ke mně nakloní tak blízko, že mě ovane její cigaretový dech. „A co policajtům povíte, Jo?“

Zareaguju pudově, opřu se dlaněmi o tu její příšernou lesklou bundu a odstrčím ji od sebe. „Dejte nám pokoj!“

„Uuuuch!“ Ohlédne se po autobusové zastávce. Teď už na nás všichni zírají s otevřenou pusou. „To bylo fyzické napadení!“ Vráť se pohledem ke mně. „Ten chlap v černém kabátě určitě zavolá na policii. Koukněte, má v ruce mobil.“

Neřvím se. Celá se klepu vzteky.

„Vypadněte,“ procedím skrz zařaté zuby. „Nechte mě na pokoji.“

„Nechám – až váš manžel vrátí, co mi ukradl.“

„Nic vám neukradl. Vždyť vás ani nezná!“

„Že ne?“ Do tváře se jí zase vloudí úsměv. „Kdyby mě znal, tak by vám to určitě řekl, vidíte?“

„Co tím chcete naznačit?“

„Jen mu vzkažte, ať mi vrátí, co mi patří, Jo.“ Obrátí se k odchodu.

„Proč já?“ křiknu za ní, když se s klapotem podpatků vzdaluje po chodníku. „Proč si nepromluvíte přímo s Maxem?“

Otočí se a obdaří mě týmž výrazem jako tehdy v mém autě – s přimhouřenýma očima a semknutými rty. „Protože s vámi je větší legrace, Jo.“

9. kapitola

Když vedu Elisu těžkými prosklenými dveřmi do školky, mám slzy na krajíčku. Ani pořádně nevnímám, co vlastně dělám.

Naije jsem nevysvětlila, co se to s Paulou seběhlo. Elisa ustaraně kulila oči a mně bylo jasné, že jestli otevřu pusu, tak se rozbrečím. Navíc se s Naijou skoro neznáme. Tu a tam spolu přes zídku prohodíme něco o dětech a jednou jsem jí e-mailem poslala informace o nějakém kurzu, který ji zaujal, ale nikdy jsme se navzájem nenavštívily.

„Pojď, broučku, sundáme ti kabát.“

Celá zadýchaná a upocená Elise přetahují elastické manžety přes ruce. Stačí dodržovat dobře známou rutinu – školka, práce, školka, domů – a všechno bude v pohodě. Elisa tu bude v bezpečí. Prve jsem zbytečně zpanikařila. Cizí člověk nemůže jen tak odvést dítě ze školky, personál by mu to nedovolil. Když Elisa do školky nastoupila, Sharon si ode mě vyžádala seznam lidí, kteří by mohli přijít dceru vyzvednout, s jejich podrobným popisem. A taky jsem si musela vymyslet heslo. Člověku, který ho nezná, by Elisu nepředali.

Když Elisy svleču a vedu ji ke třídě pro dvouleté, v duchu se modlím, aby tady Sharon dneska nebyla. Naposled se po mně dívala dost divně a navíc jsem v její přítomnosti vždycky nervózní. Neuběhne týden, aby si mě nevzala stranou a nevyčínila mi, že jsem neoznačila Elisino oblečení nebo že jsem zapomněla přinést rodinné fotky na výstavku.

„Dobré ráno, Jo!“ zavolá na mě žena s kojencem v náručí a bosým batoletem u nohou a mávne na mě, abych jí šla na pomoc. Vypadá, že neví, kde jí hlava stojí. Jsem tak vystresovaná, že si nedokážu vybavit, jak se jmenuje. „Podržela byste mi prosím vás Miu, abych mohla Georgeovi obout tenisky?“

Než stačím cokoli říct, vrazí mi mimino do náruče. Z jeho váhy mě zabolí v zádech.

„To je George,“ ukazuje Elisa na malého kluka. Ten s gusem mrští teniskami o kus dál a jeho máma pro ně musí běžet.

„Mimčo,“ ukáže Elisa na slintající uzlíček s rudými tvářičkami v mém náručí.

„Padám únavou,“ postěžuje si žena a podřepne k synovi. Popadne mu nohu v ponožce a souká na ni botu. „Mia mě budí každé tři hodiny a chce krmit. Proboha, vždyť už je jí půl roku. Přísahala bych, že George už v tomhle věku spal jako špalek.“

„Vypadá to, že jí rostou zoubky,“ poznamenám a otírám Mie oslintanou bradu mušelinovým bryndáčkem, který má kolem krku.

„Už má čtyři! Když ji kojím, tak mě kouše. Moje bradavky už to nemůžou vydržet.“ Žena ke mně vzhlédne. „Jé, nezlobte se, takový detaily asi nechcete slyšet.“

„To nic. Vím přesně, o čem mluvíte. Když mě Elisa popr-

ÚTĚK

vé kousla, tak mě to šokovalo, že jsem ji odstrčila, až skončila na zemi!“

Druhá máma se rozesměje, ale zničehonic se zarazí a odvrátí pohled. Za mnou se vynořila Sharon se založenými pažemi a pohoršeným výrazem ve tváři.

„Na tom, že jste mohla dítěti ublížit, není nic k smíchu, nebo snad ano?“

Nečeká na odpověď. Popadne Elisu za ruku a vede ji k brance. „Pojď, Eliso, jdeme dovnitř.“

S pokleslou čelistí se za Sharon dívám, jak mi odvádí dceru, aniž jsem se s ní stihla rozloučit.

„Nic si z toho nedělejte,“ řekne mi druhá žena tlumeně, pomůže synovi vstát a vezme si ode mě mimino. „Až bude mít sama děti, tak to pochopí.“

„Tak dobře, Jo,“ řekne policistka na druhém konci linky. „Zapsala jsem všechno, co jste mi pověděla, a vy jste si poznamenala číslo vašeho případu, je to tak?“

Poklepu na číslo zapsané v papírovém bločku, i když vím, že mě policistka nevidí. „Ano, poznamenala.“

„Zítřka za vámi nějaký policista zajde domů a vyptá se na další podrobnosti.“

„Tušíte, v kolik asi hodin?“ Příčí se mi takhle ji otravovat; když jsem jí řekla, že kvůli agorafobii nemůžu přijít na policejní stanici, chovala se ke mně nadmíru vstřícně.

„Bohužel to může být kdykoli.“

Takže si v práci budu muset vzít volno a doufat, že se policie neukáže, zrovna když pojedou vyzvednout Elisu ze školky. Anebo že bych ji radši nechala doma?

„Dobře,“ řeknu. „Budu s tím počítat.“

„Prima. Kdyby se do té doby ještě něco seběhlo, poznamenejte si datum a čas a zapište si, co přesně se stalo. Zavolejte nám a nadiktujte číslo svého případu. A kdybyste měla pocit, že vám hrozí bezprostřední nebezpečí, volejte na tísňovou linku 999. Ano?“

„Ano.“ Do očí se mi hrnou slzy, a tak zakloním hlavu a zhluboka se nadechnu. Po Maxově reakci jsem nevěřila, že mě policie bude brát vážně.

„Můžeme pro vás udělat ještě něco?“

Chtěla bych jí říct, že mám strach. Že jsem doma teprve pět minut a každý zvuk, každý stín, který se mihne přes okno, mě děsí. Chtěla bych jí říct, že se bojím, že až za mnou ten policajt přijde, budu se muset přiznat, že jsem do Pauly na ulici strčila. Viděli to svědkové – nejmíň pět, šest lidí. Jestli policie Paulu vypátrá a ta mě obviní, můžu se rozloučit s kariérou. Přijdu o práci na univerzitě a žádnou jinou neseženu. Ani tady, ani v Chesteru. Prostě nikde.

„Počkejte!“ řeknu, než policistka zavěsí. „Rozmyslela jsem si to. Nechci, aby za mnou někdo chodil.“

„Proč ne?“ Slyším z jejího hlasu podráždění.

„Já... já... to bude dobrý. Určitě. Asi... asi to moc zveličuju. Nezlobte se, vypadává mi signál. Díky za váš čas a za všechno. Na shledanou!“

Odmáčknu hovor, opřu se o polštář na pohovce a zabolím mě přitom v zádech. V práci jsem vydržela necelou půlhodinu. Během deseti minut sezení na židli mě záda rozbolela tak nesnesitelně, že mi bylo do breku. A když jsem se chtěla objednat k doktorce a vyslechla jsem si od recepční, že má na příštích pět dní plno, rozbřečela jsem se doopravdy. Moje šéfová Diana se na mě jenom letmo podívala a poslala mě

ÚTĚK

domů. Když jsem nastupovala do auta, div jsem bolestí neomdlela a od té doby se to moc nezlepšilo.

Zkontroluju, jestli mi Max neodpověděl na vzkazy a textovky, které jsem mu poslala do práce – omluvila jsem se za svoje včerejší slova a pověděla jsem mu, co se seběhlo s Paulou. Sotva jsem se ráno probudila, hmátla jsem po telefonu, protože jsem čekala, že od něj najdu kající omluvný vzkaz. V minulosti už mu taky párkrát ruply nervy, ale nikdy přitom nic nerozbil. Prostě nikdy. To včerejší vyvádění se mu vůbec nepodobalo, a proto mě tak vyděsilo. Ale žádný vzkaz jsem nenašla a Max se mi za celý den nezval – nezavolal mi, neposlal mi textovku, nic. Sama nevím, co jsem čekala. Asi obyčejné „promiň“ nebo „měl jsem ti věřit“ nebo aspoň „pojď si popovídat“. Ale ne, ani slovo. Dobře ví, že to večer přehnal. Tím mlčením se mi nejspíš chce pomstít za to, co jsem mu řekla. Proto jsem se mu nakonec omluvila. Jeden z nás musel ten začarovaný kruh prolomit.

Belhám se do kuchyně, opírám se cestou o stěny. Zase se prohrabu lékárnou, ale nic silnějšího než paracetamol se v ní přes noc zázračně neobjevilo. Diana mi dala dva ibuprofeny, ale ani ty moc nezabraly. Hmátnu po kabelce, kterou jsem při příchodu pohodila na kuchyňskou linku, a obrátím ji vzhůru nohama. Vyhrne se z ní peněženka, klíče, šminky, papírové kapesníky, různé papírky, drobné mince a mobil. A ještě něco – krabička léků, které nejsou moje. Seberu ji a převracím v ruku. Jsou to nějaké tátovy pilulky na uvolnění svalů. Máma mi je vnucovala, když jsem si postěžovala na bolest zad, ale já je odmítla a ujistila jsem ji, že mi stačí paracetamol. Nejspíš mi je před odjezdem do tašky propašovala. Příbalový leták v krabičce chybí, ale vyhledám si ho v Googlu

a dočtu se, že nežádoucí účinky zahrnují závrať, únavu, sucho v ústech a možnost vypěstování návyku. Nezní to bůhvíjak hrozivě, a tak se vmžiku rozhodnu, vymáčknu dvě pilulky a strčím si je do pusy. Když je zapiju sklenicí vody, padne na mě únava. V noci jsem skoro nespala; mohla za to bolest zad i rozrušení z hádky s Maxem. Podívám se na hodinky, odbelhám se do předsíně, zkontroluju, že vstupní dveře jsou zamčené na dva západy, a pak se vrátím do obýváku a natáhnu se na pohovku. Je čtvrt na jednu. Zkusím se pár hodin prospat, a když se na mě usměje štěstí, bude mi po probuzení líp. Třeba dokonce zvládnou chvíli pracovat na počítači, než pojedou vyzvednout Elisu ze školky.

Probudím se leknutím a v hlavě mám takovou mlhu, že mi pár vteřin trvá, než si uvědomím, kde to vůbec jsem. Obývák tone ve tmě, hrbolatá pohovka je nepohodlná a v domě vládne naprosté ticho. Pootočím hlavu. Žaluzie jsou vytažené a za oknem je černo. Znervózní mě to, ale pořád ještě jsem rozespalá a omámená, takže mi to myslí pomalu. Zvednu si k očím zápěstí a zamžourám v šeru na displej hodinek. 18:14.

Skoro čtvrt na sedm! Vymrštím se do sedu a ruka mi v návalu bolesti zajede ke spodku zad. Čtvrt na sedm! A já měla vyzvednout Elisu ze školky v půl šesté. Panebože! Projede mnou mráz a hmátnu po mobilu. Pět zmeškaných hovorů: tři ze školky, dva od Maxe.

Vyškrábu se na nohy a strhnu ze zábradlí kabát. Otevřu na mobilu hlasovou schránku a přitisknu si ho k uchu. A pak už klopýtám ze dveří a napůl se belhám, napůl běžím k silnici.

ÚTĚK

„Dobrý večer, Jo. Tady Sharon ze školky. Měla jste vy-zvednout Elisu už před patnácti minutami. Nezlobte se, že už vám zase připomínám, že máte chodit včas, ale když se takhle zpozdíte, je opravdu nutné, abyste nám dala vědět.“

„Dobrý večer, Jo, tady je zase Sharon. Můžete nám prosím zavolat, jakmile dostanete tenhle vzkaz?“

„Jo, už je skoro šest a Elisa je hodně nervózní, že si pro ni nikdo nepřišel. Zavolali jsme vašemu manželovi.“

„Jo, tady Max. Kde jsi? Právě jsem si poslechl tvůj vzkaz o Paule a do toho mi volali ze školky, že jsi nepřišla pro Elisu. Co se děje? Zavolej mi! Prosím! Hned jak si tohle poslechneš!“

„Jedu pro Elisu. Zavolej mi, jakmile si tenhle vzkaz poslechneš. Okamžitě.“

Přejeďu si dlaní tvář a odhrnu si vlasy ze zpoceného čela. Ruce se mi klepou. Ke školce je to jen pár bloků, ale připadá mi to jako celé kilometry. Šest hodin! Šest hodin jsem byla mimo sebe. Pětkrát mi zvonil telefon a já ho vůbec neslyšela. Do háje. Neměla jsem si tátovy prášky brát. Měla jsem si zajít pro něco do lékárny. Měla jsem –

Před školkou se zastavím. Neparkují tam žádné vozy a uvnitř se nesvítí. Ve vstupní hale nestojí ani jeden kočárek. Háčky, které jsou normálně ověšené mrňavými kabátky a taškami, zejí prázdnotou. Položím ruku na kliku, ale ani se ji nepokouším stisknout. Přišla jsem pozdě. Elisa už tu není.

10. kapitola

Když Maxovi zazvoní v 18:35 mobil, hmátne po něm a okamžitě přijme hovor. Už půl hodiny přechází po pokoji sem a tam a volá různým lidem, ale všechny hovory končí stejně: „Ne, celý den jsem Jo neviděla.“ „Ne, neozvala se mi.“ „Doufám, že je v pořádku. Dejte mi vědět.“

Když si přitiskne telefon k uchu, povzbudivě se usměje na Elisy, ale ta je příliš zaujatá hračkou, než aby mu věnovala pozornost. Hraje si na dvojposteli s panenkou, kterou našel v její tašce ze školky.

„Haló?“ Max mluví tiše, aby dceru neznervóznil. „Jsi to ty, Jo?“

„Kde je Elisa? Je u tebe?“ Z manželčina hlasu číší strach.

„Je. Kde jsi sakra ty?“

Jo si hlasitě oddechne a vzápětí se rozbřečí. „Panebože,“ vymáčkne ze sebe mezi vzlyky. „Panebože. Panebože. Panebože.“

Max vstane a odebere se s telefonem do koupelny. Elisy pootevřenými dveřmi pořád vidí, ale je skoro mimo její doslech. „Byla bys od té dobroty a řekla mi, kde jsi?“

ÚTĚK

„Jsem... jsem doma.“

„Je ti něco?“

„Ne.“ Slyší ji, jak se zhluboka nadechla. Pořád ještě brečí, ale už se uklidňuje.

„Co se stalo?“

Rozhostí se ticho, pak následuje posmrknutí a syčivý zvuk, jak se Jo nadechuje nosem a vydechuje ústy.

„Co se stalo?“ naléhá Max.

„Probudila jsem se až za tmy. Zaspala jsem. Přišla jsem z práce brzo, protože mě bolela záda, a usnula jsem na gauči. Panebože. Já se tak hrozně –“

„Tys usnula?“ Dopoledne viděl, že mu Jo volá, ale ignoroval to. Byl u soudu, psal reportáž o jednom případě domácího násilí, a že je něco špatně, pochopil až mnohem později, když mu do práce zavolali ze školky. Pokoušel se Jo volat, a když telefon nezvedala, zaplavily ho obavy. Stalo se jí něco v práci? Anebo dostala panický záchvat a natolik ji ochromil, že někde uvízla? Pak si vzpomněl, co mu říkala o Paule.

„Tys usnula?“ zopakuje teď nevěřícně. „Jeli jsme s Elisou domů, ale bylo zamčeno zevnitř. Bušil jsem na dveře a volal na tebe škvírou na dopisy. Tos mě neslyšela?“

„Ne.“ Hlas se jí třese. „Neslyšela jsem vůbec nic.“

„Obvolával jsem tvoje kamarády. Už jsem se chystal zavolat na policii.“

„Panebože, to mě mrzí. Kde jsi? Mohl bys přivést Elisou domů? Potřebuju ji vidět.“

„No...“ Max se odmlčí. Není s to zaplašit vlezlou myšlenku, která na něj dotírá. „Dělal jsem pořádný bengál, Jo. Tloukl jsem do dveří vši silou. To se přece zaspát nedá.“

„No já... já si totiž něco vzala.“

Sevře telefon pevněji. „Co?“